

HUIDGENOTEN

Verstrengeld in zachte warmte liggen we
tot de duisternis ons grijpt en verzwelgt
In woest gedraai verlies ik mijn evenknie

Het zwarte gatengat, de duistere volpropper
doorweekt ons met ijswater
besneeuwt onze poriën
kookt ons als knippende kreeften
duizelt ons als tolleren

Gemangeld, uitgeduizeld, uitgewrongen,
uitgelaten, verlaten, veralleenzaamd
met afgeknepen adem
gekruisigd aan de lijn
gorgel ik je naam

GASREKENING

Hier keelt de koude de kamer
De vloer — bevroren water
Achter een vitrage van ijle hagel
Bewemelen ijsbloemen ramen

Omdekend op de sofa in kader
Trillen verkleumde vingers een bladzijde om
Papier knispert — poreus perkament

Reiken rillend naar dampende thee
Hunkerend naar warmte van binnen

Verstilde koude blijf buiten

LICHT IS NIET AAN IEDEREEN BESTEED

Een man sjokt loom mijn schijnsel binnen
zijn kale kruin glanst mij roemloos toe
een zakje bengelt in zijn hand
ik kan zijn doffe ogen niet zien
maar wel zijn halve voeten;
Ik noem hem Karolus.

Zijn teugelloos mormel tilt pal onder mij
zijn linkerachterpoot op en laat
in volle glorie van mijn licht
zijn straal warmen aan mijn been.

Ik ben de kortsluiting nabij, ik zou
het gedrocht onder zijn gore hol willen schoppen
opdat het door de straat suist als een sissende afzwaaijer,
flippert van paal naar paal,
tot ie met zijn platsnuitige gebutste kop,
met trage oren wapperend van weerstand,
over de straatstenen schuurt als nagels over een schoolbord.

Laat dan Karolus met weidse stappen achter hem aanspringen
zwevend van lichtbel naar lichtbel als een hinkelend kind
laat hem in spagaatsprong zijn plastic zak openen
en alle brokkige vuiligheid in vlucht opvangen
minzaam beschenen door mijn lichtende broeders.

Maar ik zie alleen dat die felbelichte knikker
zijn zakje opent en zijn buit onder mij bijeenschraapt
om daarna voorgoed in de duisternis
buiten mijn kring te verdwijnen.